

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VII.

Ноемврий 1898.

Брой 11.

СОФИЙСКАТА ЛОТАРИЯ.

Тя си показа рогата. Отъ колонитѣ на вѣстници, отъ голѣми червени, сини и бѣли обявления залѣпени по виднитѣ мѣста изъ улицитѣ, тя ся усмихва на населението и съ най ласкателни думи му обѣщава златни планини. Честита България че е огрѣя такъво свѣтло слънце! Сега не остава нищо друго освѣнъ да си продадемъ всичко, даже и шапкѣ отъ главитѣ и кундуритѣ и царулитѣ отъ краката, и да ся снабдимъ съ билети отъ тази златна рудница, защото *сигурно* е за всякого да спечали главната печалба, и въ расстояние на шестъ мѣсеци отъ 10 Дек., България ще притежава единъ *кунг* богаташи, между които и нѣкои милионери. Колко наврѣменно е появляването на тази лотария! Тя нѣмаше да привлече върху си такъво голѣмо внимание ако бѣше ся въвела въ други по охолни години, когато търговията е развита и плодородието изобилно, защото въ такъвъ случай, и съ нея, и безъ нея; нъ сега, когато търговията е мъртва, когато селянитѣ сж осиромашели до неимовѣрност и сж принудени да продаватъ чергитѣ и ризитѣ си отъ гърба, за исплащанieto на дългове и данѣци—въ тази крайна народна нужда — Соф. Лот. ся явява като балсамъ за раната и дъждъ за сухата и безводна земя!

Читателю, отварай си очитѣ. Да ся варотъ лотарията като отъ огънь. Тя е единъ видъ разбойничество по масторско и по опас-

но отъ онова на едноврѣмнитѣ башибузуци които немилостиво събличаха народа ни. Когато образуванитѣ народи, които сж, вкусили отъ отровнитѣ плодове на лотариятѣ, съ законъ ги унищожаватъ и забраняватъ и налагатъ тѣжка глоба на всякого който би пратилъ лотарийни билети чрѣзъ пощата. България прави лотарията една легална институция. Това показва че ний на задническуваме, вмѣсто да напръднаме.

По страшна чума и по голѣмъ деморализаторъ отъ лотарията не може да има за единъ народъ. Ний сж надѣмъ че Бъл. народъ, който е прочутъ по своята спестовностъ, който още не е заразенъ до такъва голѣма стѣпень, както нѣкои други народи, отъ комарджилѣкъ и лотараджийство, ще покаже едно съвсемъ студено рамо на лотарията и ще ѝ ритне едно такова *текме* щото да направи сжществуването ѝ въ не разиратенна България невъзможно, и по скоро да испрати у дома имъ разнитѣ нѣмски спекуланти които сж дошли тука да богатѣятъ по единъ лесенъ начинъ отъ бѣдния Бъл. народъ. Твърдѣ ни е приятно че една частъ отъ пресата ся е опълчила противъ тази холера, лотарията. Нека сега духовенството издигне мощния си гласъ и да прѣдупрѣди наството си противъ злото като му покаже че духътъ на Християнството е противенъ на всякъкъвъ видъ комарджилѣци и лотарии.

Съ удоволствие заемаме отъ в. „Прѣпорецъ“ слѣдующето:

Споредъ договора, Лотарийното Дружество има право, прѣзъ двадесетъ години, да издава на година по 100,000 лоза по за 115 лева и 20 ст. единцѣтъ, или пласирва лозове на стойностъ 11,520,000 лева годишно. При тая сума, като прибавимъ извъпредниятъ приходъ отъ спечелившитѣ и, слѣдователно, стапали „свободни“ лозове, Лотарийното Дружество ще има единъ годишенъ приходъ нарастъкъ отъ 990 хиляди лева. Значи, споредъ договорѣтъ, Лотарийното Дружество да пласирва прѣзъ 20 години, лозове по за $12\frac{1}{2}$ милиони лева годишно, или изцѣло 250 милиона лева! Отъ тѣзи 250 милиона лева, на Българскиятъ народъ въ видъ на печалби, годишно трѣбвало би да се възвраща суммата отъ 7,251,600 лева или, прѣзъ 20 години, да се възвърнатъ всичко на всичко 14,503,200 лева. Останалитѣ 105 милиона лева ще отидѣтъ за разноси, за покриване правото на концесия отъ по 600,000 л. годишно и за печалба на Дружеството. При това да се не забравя, че въ разноситѣ не влизатъ никакви сумми за даждия, както гербовъ сборъ и пр., защото тѣзи даждия, споредъ договорѣтъ, оставатъ за смѣтка на общината. Като извадимъ тѣзи разноси отъ гербовиятъ сборъ, който общината трѣбва да заплаща на държавата, то и нейния годишенъ приходъ отъ Лотарията ще спадне отъ 600 на 480 хиляди лева! Съ една дума, срѣщу единъ приходъ прѣзъ цѣлитѣ 20 г. отъ 8 милиона л., Българскиятъ народъ се облага съ едно даждие отъ 250 милиона, отъ които 93 мил. съставятъ разноситѣ за неговото събиране, а останалитѣ 145 милиона раздаватъ се за поощрение на мързельтъ и развратѣтъ, за умножаване числото на невропатитѣ и умопобъркванитѣ.

Нека разгледаме въпросѣтъ отъ частно финансово гледище, т. е. отъ гледище на сиромашкиѣ кесии, които до пара има да се испразватъ отъ ламтение за лесно обогатяване. На чело въ планѣтъ за Лотарията стои като мото: „50,000 лозове, 25,000 печалби“. Това мото е една нагла измамка, защото заставя всѣкиго да мисли като че ли отъ всѣки два номера единѣтъ има да спечели. Работата е съвсемъ иначе. Лозовѣтъ сж дѣйствително 50 хиляди, но понеже тегленията ставатъ шестъ пжти, то тегленитѣ номера ще бждатъ 300 хиляди, отъ които 300 хиляди номера, падатъ се печалби само

на 25 хиляди. Съ една рѣчь, шансѣтъ за печалба се отнася не като едно срѣщу двѣ, а като едно срѣщу друго дваждесетъ. Но отъ 25-тѣ хиляди печаливши номера трѣбва да извадимъ 23,600 номера, чиято печалба, слѣдъ задържката отъ 20%, е почти равна на внесенитѣ до тогава пари, което не съставлява никаква печалба. Въ тоя случай, сж щински печалившитѣ номера сж на брой всичко 1400, които спрѣмо 300 хиляди номера даватъ шансъ отъ 1 къмъ 215! Тоя шансъ много се намалява, когато се взематъ въ прѣдвидъ спечалившитѣ лозове, които при слѣдующитѣ най-важни тегления ставатъ „свободни“. Тоя шансъ още повече се намалява, като се сметнатъ и останалитѣ „свободни“ лозове, поради невъзможността на клиентитѣ да издържатъ борбата до шеститѣ тегления. Такивато „свободни“ лозове увеличаватъ шансѣтъ на Лотарийното Дружество, както и на главнитѣ коллектори, разбира се, за смѣтка на ония топтѣковци, които сж плащали при първитѣ тегления, гдѣто шансѣтъ е минималенъ, защото отъ 50 хиляди номера печелятъ само 1500 или 2000, когато на послѣдното тегление отъ 50 хиляди номера печелятъ 16 хиляди, при това на сума отъ 3,350,800, до като суммата на печалбитѣ отъ всички прѣдшествующи тегления едвамъ достига $1\frac{1}{4}$ милионъ. И това всичко за ония играчи, които ще могатъ да издържатъ до край борбата, т. е. да взематъ участие по слѣдователно и въ шеститѣ тегления. Каквото, обаче, можемъ каза за ония, които при първото и второто още тегление ще напуснатъ по една или друга причина Лотарията, ако не че тѣ сж хора, които просто на просто хвърлятъ парата си въ океана, гдѣто безслѣдно ще се изгуби. За това стига да упоменемъ, че при първитѣ тегления, за да се надѣвашъ на една печалба отъ левъ, трѣбва да внесешъ най-малко петъ. Такѣвъ е шансѣтъ на сполуката. Но ако тѣзи играчи сж най-легковѣрнитѣ, то не по-малко сж слабоумни и ония играчи, които въ своята „умностъ“ ривикватъ на помощъ цѣлата военна тактика. Тѣ казватъ: „Азъ ще си наредя така номерата, щото да има и тежка артилерия, и легка кавалерия, и бърза пѣхота. Цѣлъ лозъ не купувамъ, но, намѣсто него, ще си взема двѣ половинки отъ разни номера. Ще взема още единъ лозъ отъ четвъртинки отъ разни номера, както и единъ отъ

осминки, тоже отъ разни номера. За паритѣ отъ три лозове, ще имамъ шансътъ тъкмо на 14 лозове.“ На такива то умници трѣбва да се признае едно, че тѣ успѣватъ да умаловажатъ ударѣтъ на загубата, понеже посто-янно тѣ печелятъ, губятъ; но, на pewno, най-накраятъ ще бѣдять на загуба. Печалбата за тѣхъ е само въ това, че ще бивать посто-янно залъгвани при съвсѣмъ малкъ шансъ да бѣдять удовлетворени. Тѣ не ще могатъ да бѣдять удовлетворени, защото съ раздробяване тѣхната загуба тѣ раздрубавать и печалбата. Такива то играчи приличать на ония герои прѣдизвикатели, чиято първа грижа въ вѣржжената срѣща е отстъплението. Такива то герои, обикновено, ядять бой. И наистина, какво значение има рискътъ, ако не надеждата въ случай на некая крупна печалба. Човѣкъ, който се рѣшава на лотария да даде сто лева, най-малко за да бѣде удовлетворенъ, трѣбва да получи поне 1000. Но прѣзъ всичкитѣ шестъ тегления, срѣщу 300,000 номера печелятъ нагорѣ отъ хиляда лева само 233, значи, шансътъ за една удовлетворителна печалба е $1/1315$. Въ такъвъ случай, за оня, който е раздробилъ лозѣтъ си на половинки, шансътъ за подобна печалба ще бѣде едвамъ $1/2530$; за оня, който е раздробилъ лозѣтъ си на четвъртинки, тоя шансъ ще бѣде $1/12,000$; а за оня, който има осминка — шансътъ му спада до $1/20,000$! Други нѣкои хитреци сѣ заавзели да съставятъ и дружества, съ цѣлъ да се играе на Лотарията. До сега, за укоръ на законитѣ, подобно дружество сѣществуваше въ града Руссе, чиито членове сѣ исклучително мохамедани, т. е. хора на късметѣтъ. Нѣкои спекулантѣ почнали сѣ да распространяватъ тоя родъ игра и въ столицата. Не мислимъ, че длъжностъ на властѣта е да забрани подобни комарджийски сдружвания, защото тамъ се най-много развива мошеничеството, така строго прѣслѣдвано отъ законитѣ.

Онова, което най-много привлича лековѣрнитѣ и слабоумнитѣ да се надѣватъ — въ лотарийтѣ, сѣ голѣмитѣ кръгли сумми. Уверени сме, че много малциня сѣ ония отъ играчитѣ, които ще правять горнитѣ смѣтки, защото, ако тѣ това биха знаели, нѣмаше да взимать участие въ Лотарията. Обикновено ще взимать участие по-слабитѣ хора, а тѣ нѣмать търпение да слушать, камо ли да правять тѣзи изчисления. Тѣзи хора ще

се увличать отъ „голѣмата печалба въ най-щастливъ случай: златни **500,000** лева.“ За жалостъ, този най-щастливъ случай може да се прѣдстави едвамъ въ 60 и словомъ шестдесетъ милиона случая еднакъ! И ето защо. Тая печалба отъ 500 хиляди лева е възможно, ако премията отъ 300 хиляди се събере съ първата печалба отъ 200 хиляди, а това е възможно, ако първата печалба отъ 200 хиляди бѣде послѣдна отъ двѣстѣтъ по-видни печалби при шестото тегление. Значи, за да се падне печалбата отъ 200 хиляди лева, има се шансъ $1/300,000$ а за да може тя да се присѣдини съ прѣмията и да се получатъ 500,000, шансътъ пада на $1/300,000 \times 200 = 1/60,000,000$! Понеже при $2\frac{1}{2}$ милиона жители, у насъ има единъ само Князь, то оизи, който бѣ се надѣвалъ да спечели „голѣмата печалба въ най-щастливъ случай“, по-скоро би ималъ 17 щастливи случая да се роди Князь, нежели веднѣжъ да се добере до най-щастливиятъ случай. Комуто кокошка е испила умѣтъ, може да се надѣва и на това чудо. Обаче, такива то дълбоки мечтатели медецината испраца въ лудницитѣ.

Но кому ще се падне тази печалба, може да попита наивиятъ читателъ?

Тая печалба т. е. „голѣмата въ най-щастливъ случай“, както премията, както и другитѣ голѣми печалби, обикновено ще си оставать въ кошѣтъ неистеглени. Това ще става, не поради нѣкаква недоброевѣстность при тегленето или поради нѣкаква магия, ами просто и чисто за това, че Лотарийното Дружество всѣкога ще има най-голѣмиятъ шансъ да прибира не само прѣмията, но и останалитѣ по-голѣми печалби. При това да не се забравять и коллектуритѣ, които колкото по къмъ краятъ на сериата, т. е. по къмъ голѣмитѣ печалби, толкова по-голѣмо участие иматъ въ сполуката, понеже, било отъ спечелившитѣ билети, било отъ напуснати, числото на „свободнитѣ билети за тѣхъ къмъ краятъ се увеличава. Освѣнъ Лотарийното Дружество, имѣющитѣ да се ползувать отъ тоя комарджийскъ нацѣло сѣ коллекторитѣ. Лотарийното прѣдиряние въ случаятъ нацѣлно може да се сравни съ Гражданскитѣ Клубъ, гдѣто най-застрахована е печалбата на клубѣтъ, който си прибира уемѣтъ отъ всека започната игра; подиръ това дохожда наемателѣтъ на клуба, и най-послѣ самитѣ играчи, които обикно-

венно излизатъ оскубани. Замѣнѣте клубѣтъ съ Лотарийното Дружество, паемателѣтъ — съ коллектуритѣ и картожницитѣ — съ участницитѣ въ Лотарията и аналогията ще бѣде пълна. Разликата е само една, че ограбваниятъ въ случаята е народѣтъ и то отъ чужденци, които, веднажъ хванали коренъ като коллектори, пѣма да закѣснѣятъ да пипнатъ въ рѣцѣтъ си и онѣя отрасли отъ търговията, които се намиратъ въ български рѣцѣ. Тази втора опасностъ не по-малко е важна отъ първата. Ето, гдѣ е инетресѣтъ не само на цѣломъдренитѣ и челоуѣколюбиви хора, но особено и на разбранитѣ търговци и производители у насъ, да се съюзатъ и да работатъ съ печатно и устно слово противъ това разорително прѣдприятие.

МОЦАРТЪ.

ДѢТИНСТВОТО НА ЗАБѢЛЖИТЕЛНИЯ МУЗИКАНТЪ.

Волфганъ Амадеусъ Моцартъ ималъ щастие да се роди въ стария градъ Салцбургъ, Австрия, единъ градъ пълненъ съ тайнственни легенди и исторически случки, и който занимава такъво живописно мѣстоположение щото челоуѣкъ би пожелалъ да живѣе въ него само за вънкашнитѣ му хубости.

Този малъкъ градецъ ся гордѣе съ отличия си синъ, защото макаръ че той умрѣ прѣнебрѣгнатъ и изоставенъ прѣди повече отъ сто години, отзивитѣ на неговата слава като съчинителъ още ечатъ, и неговитѣ славни мелодии още омайватъ ухото на свѣта.

Ако отидемъ въ Салцбургъ, ний можемъ да видимъ статуята въздигната на Моцартъ, двѣтъ къщи които закриваха неговото младаѣчество и дѣтинство, нѣколко портрети на него, музикалнитѣ му инструменти, нѣколко стари дрѣхы, и стотини отъ неговитѣ ръкописи, почти всички много или малко повѣхнали и опятнени и изгнили.

Като дѣте той билъ едно красиво съ хубава коса, черно-око момче, съ едно сериозно изражение което показвало голѣмо усърдие. Другояче той не билъ забѣлжителенъ. Но единъ денъ когато той билъ на три години той стоялъ и слушалъ когато сестра му свирѣла урокътъ си на една арфа. Той ся приближилъ и като ся подигналъ на прѣститѣ си за да стигне мѣстото, той намѣрилъ и

ударилъ хармонически струни. Слѣдъ като тя оставила инструмента, дѣтето продължавало да търси гласове додѣто намѣрило каквото търсило и изсвирило на баща си сестриното си упражнение! Единъ портретъ на дѣтето ся показва когато било на четири години, че свири валци и минюети, и когато било на петата си година, намѣрили го еднажъ че цапа мастило на една книга, постлана на подѣтъ съ една ужасна писалка. „Какво правишъ, драго?“ попиталъ баща му. „Писвамъ едно концерто“, билъ отговорѣтъ. „но то още не е свършено“. Като подигналъ зацапаната книга, бащата казалъ, „Много добро, но никой не може свири туй, то е много мѣчно“. „О“, отговорило дѣтето, като се затекло къмъ инструмента; „глѣдай, тѣй ся почнува то“, като посвирило малко. „Ти трѣбва да го практикувашъ додѣто го направишъ да върви.“ Тази първа композиция ся още показва както била прѣписана въ потната книга на сестра му.

Около туй врѣме единъ вкусъ за математика ся появилъ въ момчето и билъ внимателно развиванъ подъ мадрото управление на баща му който билъ главния учителъ и на двѣтъ си забѣлжителни дѣца. Момчето бърже учало, но записано е че стѣни, подове, мобили били покрити съ тебиширени бѣлѣжки въ неговото усърдие да рѣшава задачи си.

Въ играта той показалъ голѣмо усърдие и опрѣдѣлена метода. Членовѣтъ на домѣтъ бивали често повиквани за една процессия да носятъ играчкитѣ отъ една стая въ друга, като маршерували по музиката съставена и свирѣпа отъ момчето. Моцартовата фамилия, макаръ смиренна, имала атмосферата на единъ истиненъ домъ. Любовта била прѣодоляющиятъ елементъ, и кротостѣта и почетѣта отъ всякой къмъ всички отбѣлжвала нейното съществуване. Отношенията мѣжду родители и чада били хубави и приятни. „Волферлъ“ неможалъ да спи безъ една цѣлувка за лека ноцъ, или ако малката вечерня пѣсенъ която той съставилъ, била изоставена. „Слѣдъ Бога иде папа“, било ключѣтъ на неговото поведение — той почиталъ баща си и майка си до послѣдния денъ на живота си.

Когато Моцартъ билъ на шестъ години и сестра му на единадесетъ, тѣ излѣзли съ родителитѣ си за една музикална обиколка

която ся прострѣла изъ много Европейски градове. Дѣцата били приети съ възхителни удоволствия гдѣто свирили, и царице и царици и императори ся надпрѣдваряли да ги обсипватъ съ подаръци и да имъ показватъ благоволения. Чудно е че тѣ не ся развалиха отъ тѣзи нѣща. Може би нѣмаше опасностъ за тихата „Наннеръ“, но за момчето, почитано отъ неговата фамилия; хвалено отъ публиката и галено отъ владѣтели, можаше да бѣде простимо да ся погордѣе малко отъ своето искусство. Това,

МОЦАРТЪ.

обаче, никакъ не ся забѣлѣжаваше; той бѣше сжщото усърдно, любезно и послушливо дѣте вънъ каквото бѣше и у дома. Казва ся че на дѣтето било тѣй лѣсно въ неговия костюмъ, подаренъ нему отъ една царица, като че той никога не билъ носилъ нѣкой другъ костюмъ. Той рано спечелилъ репутацията на веселъ другаръ и приятенъ гостъ. Бѣрайъ на разбиране, той скоро влязалъ въ духътъ на тѣзи около него. Единъ день

слѣдъ едно продължително свирение въ палата на Мария Тереза, императора злобно казалъ на Моцарта: „Не е голѣмо искусство да свири нѣкой съ всичкитѣ си прѣсти, но ако ключоветѣ сж покрити и ти можешъ свири съ единъ прѣстъ, тогава можешъ да зачудишъ хората“.

„Добрѣ“, казало момчето, което грабнало една кърпа, покрило ключоветѣ, и продължавало да свири съ единъ прѣстъ.

Въ Лондонъ той писалъ шесть сонати, и ги посвятилъ на Царица Чарлота, като ѝ писалъ едно сериозно малко писмо по Френски за да я увѣдоми. Царицата ся възхитила и угощавала царски Моцарта.

Не трѣбва да ся забравя че уроцитѣ на дѣцата били постоянни и вискателни. Музыка първо, послѣ и всеѣкога. Всякидневнитѣ уроци по Латински, Френски и други прѣдмѣти заивземали почти всичкото врѣме, особено като нѣкой концертъ продължавалъ шесть или седемъ часове. Но Моцартъ като че никога ся не уморявалъ когато работата ся отнасяла до музиката. „Наннеръ“ сестрата била толкозъ искусна на пианото колкото и братъ ѝ. Тя била петъ години по стара отъ него. Тя живѣла много години слѣдъ него, като ослѣпела и много ослабнала. Любовта мѣжду нея и брата ѝ била много искренна.

Малкиятъ Моцартъ обичалъ смѣшки, и често неговитѣ подражания на намръщени дворяни били наистина смѣшни. Прѣзъ уморителнитѣ изтешествия, той обичалъ да си въображява че той билъ Царь на Дѣтинската Земя, че слѣдъ едно дълго отсъствие той ся завръщалъ да я посѣти, че му ся приготвявали голѣми угощения, приеми и пр. По негово направление една карта на неговото царство била направена. Слѣдъ

повече отъ три годишно отсъствие, Моцартъ ся завърналъ въ Салцбургъ и ся установилъ на усърдна работа. Подъ водителството на баща си, който билъ единъ искусенъ музикантъ, синътъ бърже напредвалъ въ историята и механизма на своето искусство. Писанитѣ на великитѣ музиканти били внимателно изучавани; но Моцартъ не билъ подражателъ на другитѣ; едно съвършено разбиране на всички методи му спомагало

да основе една своя собственна метода.

Той билъ послушливъ и покоренъ почти въ всичко, но щомъ ся подигналъ въпросъ по музиката, той ставалъ изведнѣжъ чело-вѣкъ съ положителни идеи, когото никакви аргументи, никакви мнѣния, никакви примѣри не можали да промѣнятъ.

Въ четиренадесата си година Моцартъ и баща му направили едно пътешествие въ Италия, което се оказало цѣло тържество, съ най отлични почести отдадени на младия музикантъ.

Когато билъ въ Римъ, Моцартъ направилъ голѣмо впечатление, като копиралъ отъ паметъ само слѣдъ едно слушанне, прочутата Мизерера, която била забранена отъ папата да ся копира.

Слѣдъ една година въ Италия, Моцартъ ся завърналъ да продължава уроцитѣ си, като сегисъ тогисъ правялъ забиколки за концерти. Той прѣминалъ прѣзъ много опитности, но неговата музика е характеризирана всякога съ най чистата радостъ и хубостъ която ся знае въ храмонията. Безопасно е да ся каже че никой не е ималъ по честито дѣтинство отъ момчето Моцартъ.

ИСТИНА.

Истината е безсмъртна. Тя не търпи вѣчно поражение. Смазана до земята, истината пакъ става. Най послѣ тя ще бѣде побѣдителка, защото Богъ е на нейна страна. Тя може да срѣщне най горчиво съпротивление, да носи знакове на сблъскване, и даже да понесе наглѣдно поражение; нъ по послѣ тя ще побѣди, и ще свѣтне по хубава и по блѣскава. Истината е всемогуща, и изисква вѣрвание. Истината е най славното нѣщо; най малката стрѣготинка отъ това злато е скъпоцѣнна. Истината е стара; бѣлата ѳ коса я прави почитаема; тя иде отъ него който е Вѣхиятъ съ Дни. Истината е незаблуждающа; тя е звѣздата която води къмъ Христа. Истината е чиста (Пс. 119: 140); тя е сравнена съ злато прѣчистена седмъ пѣти (Пс. 12: 6). Нѣма ни най малко пятно на нейното лице; тя не дише нищо друго освѣнъ святостъ. Истината е тържествующа; тя е като единъ великъ побѣдителъ — когато всичкитѣ ѳ непринатели лѣжжтъ мъртви, тя остава на бойното поле и показва трофеитѣ на побѣдата си. Челоуѣкъ може

да се противи на истината, нъ никога не може да я побѣди.

Входътъ на Тениисоновата къща билъ посланъ съ тухли, върху които имало отпечатѣкъ на слѣдующитѣ думи: „Истината срѣщу свѣта.“ Питагоръ казалъ че ако Богъ ся направеше видимъ за челоуѣцитѣ, той цѣше да земе за свое тѣло видѣлина и за своя душа истина. Истината е велика като безсмъртността, и неисчерпаема като Божието изобилне. Карлайлъ казва че челоуѣкъ е „родениятъ непринателъ на лжка.“

Истината е една. Всякоя истина е Божия истина. Мѣжду истина и истина всякога трѣбва да има една отворена линия на съобщение. Истината изисква правда всѣкадѣ. Когато ся появи истината всяко нѣщо трѣбва да отстъпи на страна, ако не иска да бѣде смазано въ прахъ. Истината не може да ся загради съ илѣтъ. Тя не може да се ограничи вътрѣ въ нѣкое църковно дапие. Тя не може да ся сгъне въ никое вѣрју. Никой челоуѣкъ не може да придобие патентъ за истината. Тя е свободна за всякого както съ въздухътъ и слънчевната видѣлина.

Истината рѣдко излазя напредъ сама. Тя е наградата на искренни и усърдни испитвания. Златото трѣбва да ся вади отъ скалитѣ и да ся измива отъ пѣзѣкътъ; бисеритѣ ся вадятъ отъ океана; диамантитѣ ся намиратъ съ голѣми мѣчнотии; розовата вода ся дистилира въ капки; всѣко добро нѣщо си има цѣлѣта; истината трѣбва да ся изнамери.

Челоуѣцитѣ не правятъ истината. Истината ще си бѣде истина даже ако нѣмаше челоуѣкъ въ свѣта. Това което е истина сега, всякога е било тѣй, и ще бѣде въ вѣки. Значенията на право и криво, добродѣтелъ и порокъ, отговорностъ и длъжностъ съ отъ вѣка до вѣка. Истинитѣ само като факти, дохождатъ и отхождатъ; истината е сжщта вчера, днѣсъ и въ вѣки; сжщтата на земята и на най далечната звѣзда която украсава небето. Ний всякога трѣбва да сме привързани къмъ истината, и да я любимъ защото е истина. Нашитѣ души никога нѣма да останатъ чисти ако ний си играемъ съ заблудението.

Стълпътъ и основата на всяка истина е истината на нѣщата. Въ отношение къмъ нашето знание, истината е сходството на нашитѣ идеи съ естеството на нѣщата, хар-

монията на нашитѣ мисли съ дѣйствителноститѣ. Истината не принадлежи на думи, нѣ на нѣща. Значението може да бѣде отчасти, нѣ при все това то е дѣйствително и въ него може да се уповава. Ний не можемъ да знаемъ всякоя истина, нѣ този фактъ не може да обезцѣни знанието което ний дѣйствително притежаваме. Ний не трѣбва да се сжмѣваме въ нашето знание на нѣкои нѣща, много или малко, само защото ний не знаемъ всичкитѣ нѣща. Догдѣто се простира нашето знание, то е добро и ний можемъ да уповаваме въ него. Кой да е чловѣкъ съ щогодѣ знание може да ни обсипе съ въпроси които ний може да не сме компетентни да отговоримъ нѣ всичко това не може да унищожи цѣната на знанието което ний притежаваме.

Изнамиранieto на истината е единъ отъ най чиститѣ и възвишени радости на живота.

Истината се занимава съ нѣща нѣ повече съ животъ, законъ, сила — нематериялни нѣща, душата на нѣща. Видимото е случайно, и може кога да е да си измине, невидимото прѣбѣдва. Истината принадлежи на повѣтрешната област на дѣйствителности. Тя пита, „Защо?“ и „Какъ?“ Тя търси закони и причини. Истината е всякога и всѣкъдѣ божественна. Тя е словото Божие, да ли тя е открита чрѣзъ откровение. история философия, наука или опитност; тя е божествена да ли е писана въ твърдата кора на земята, въ звѣздитѣ насадени въ градината на небето, въ чловѣческата свѣсть, или въ промисълтъ; да ли ся чуе въ гърмежтъ, шумолението на потокътъ, шепненитето на вѣтрищата, скърцанието на дърветата, шумулението на листото, звукътъ на трѣбата, пѣснѣта на птицата, бръмчанieto на пчелата или гласътъ на чловѣка; да ли отбѣлѣжена въ священь камъкъ или въ святия олтарь, горящата жертва или свещеническата одѣжда, колѣнничация поклоникъ или въсходящия огнь.

Нѣ ний можемъ да диримъ истината отвѣдъ естество на нѣщата. Защото какво означаваме съ естеството на нѣщата? Естеството е нѣщо установено, закрепено и управлявано отъ законъ. То значи онова което е произведено, родено. То е дѣтето на Бога, и той го направи. Законитѣ на естеството сж неговѣ закони, неговъ начинъ на работа, неговъ начинъ на извършване нѣ-

ща. Той туря въ дѣйствие законитѣ които той е направилъ. Безъ него тѣ сж противорѣчия, абсурди, нищо. Истината, тогава, въ най високата ѳ смисълъ, е сходството на нашитѣ идеи съ Божиитѣ закони и съ самага Бога.

Иисусъ казва, „азъ съмъ истината;“ и пакъ ся казва че „словото на Господа е истина,“ и че „законътъ е истина.“ Богъ ся нарича „Богътъ на истина,“ и святии Духъ „Духътъ на истина.“

Бѣди самъ истиненъ. Недѣй пита: „какъ азъ изглеждамъ?“ или „Какво хората мислятъ или наричатъ че съмъ?“ нѣ „Що съмъ азъ?“ Истинниятъ чловѣкъ не изгѣжда, нѣ е. Мисли, говори, дѣйствувай, бѣди истината. Тя е противна на всякоя лѣжливостъ, измама, изгѣдъ, подправяние. Истинниятъ чловѣкъ е откровенъ, въ него чловѣкъ може да има довѣрие. Той не плува подъ лѣжливо знаме; той носи собствената си дрѣха. Той не желае да бѣде нѣкой другъ. Той е вѣренъ на себе си, на собствения си разсѣдъкъ, и на свѣстѣта си. Той дѣйствува право както вижда правото дѣлѣ, безъ да земе подъ внимание какъ е дѣйствувалъ вчера. Той върши длѣжността си сега, той задоволява свѣстѣта си сега, макаръ че като прави това той може да противоречи на всѣкое дѣло въ миналия си животъ. Единчкото нѣщо на което той гледа е да ся съобразява всякога съ истина и правда.

Истината ся открива само на онзи който ѳ ся покорява. Нейнитѣ хубости вижда само влюбената душа. Само приготвениятъ умъ може да познае истината, и единчкия начинъ въ приготвление за приемане истината е да ся приеме. Хората виждатъ онова което търсятъ и го намиратъ. Горѣ често казвалъ ча когато мислялъ за нѣкое рѣдко цвѣте по нѣколко дни, той го намиралъ. По този начинъ ставатъ откритията.

Паякътъ заминова по едно цвѣте и събира само отрова; пчелата искариа отъ него медъ. Вѣрностъ къмъ истината е необходима за нейното приемане. Бѣди истиненъ и ти ще познаешъ истината.

Знанието на истината прави чловѣка дързостенъ. Страхливецътъ не знае. Опитния морякъ е спокоенъ когато демонътъ на бурята ся вози по вълнитѣ: искусния докторъ е тихъ когато ножътъ му рѣжи мѣсата; стария войникъ ся движи съ твърда стѣп-

ка къмъ самитѣ уста на топътъ. Който знае гдѣ стои, той ся усѣща безопасенъ. Богъ и истината сж въ вѣченъ съюзъ. Ти си безопасенъ въ такъва дружина. Истината е жилава. Тя ся не къса лѣсно. Ти можешъ да я риташъ цѣль денъ, като една топка, нъ вечерта пакъ ще я памѣришъ цѣла, и пълна. Ний никога не ся боимъ за безопасността на таблицата за умножение. Тя е истина, а това е вѣчно. Лъжата е единъ страхливецъ; нейната смъртна присѣда е произнесена, днитѣ ѳ сж прѣброени. Бѣди истиненъ и ти си единъ герой, единъ побѣдитель, крѣпкъ, честитъ, безсмъртенъ.

Ф.

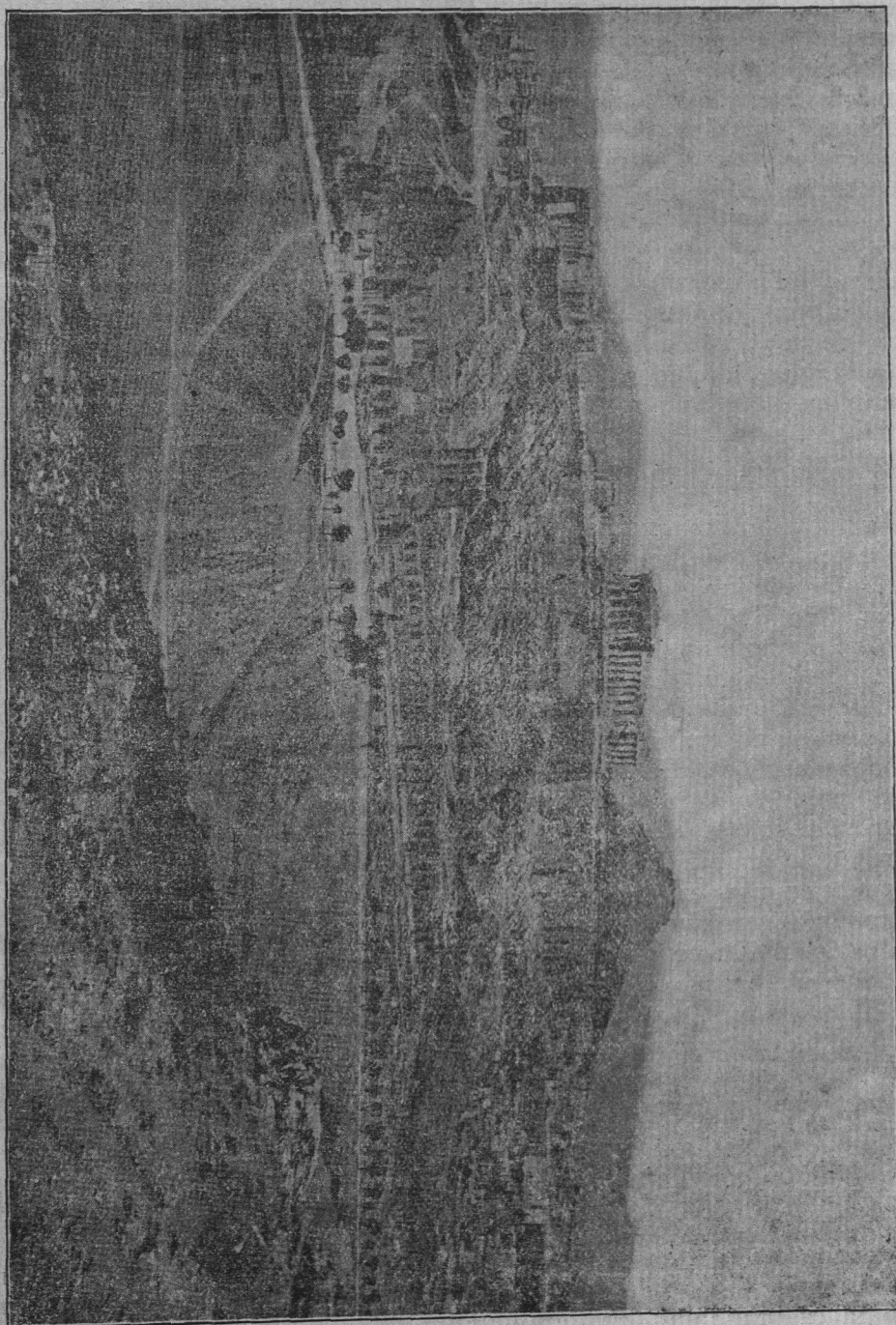
АКРОПОЛИСЪ.

Близко при върхътъ на хълмътъ при подножието на който е расположенъ градътъ Атина, ся наира една малка равнина на която бѣше Ареопагътъ гдѣто Апостолъ Павелъ държѣ прочутата си рѣчь къмъ Атинянитѣ. Малко по нататкъ, на самия върхъ ся намира Партеонътъ, храмътъ на Минерва, величественнитѣ развалини на който ся виждатъ въ тази картина. Посѣтителътъ вижда строшени стълпове, покварени статуи, басъ релефи, надписи, медалиони, геометрически чъртежи, изработени плодове и цвѣта, всички така развалени щото е невъзможно вече да ся поправятъ. Намиратъ ся чудесни развалини въ Египетъ, Палмира и Вальбекъ, нъ тѣзи строшени хубости далеко надминуватъ всички други. Здашието е 243 стѣпки дълго, 103 стѣпки широко, и било заобиколено съ 46 стълпове. Всякой стълпъ билъ 36 стѣпки високъ, и $6\frac{1}{2}$ стѣпки въ диаметаръ. Много отъ тѣзи стълпове сж съборени, нѣкои отчасти изгубени, други съвършено исчезнали. Повечето отъ зидоветѣ, и цѣлия покривъ липсватъ. Храмътъ билъ съграденъ отъ най чистия Пентелически мраморъ.

Макаръ че е така непоправимо съсипанъ, че е билъ еднакво обираенъ отъ неприятель и приятель, употребяванъ като крѣпость, Християнска църква, Мохамеданска джамия, барутно влагалище, и съвършено забравенъ за 700 години, нищо не е могло да му отнѣме очарователността. Той е билъ свято мѣсто на което ся сж кланяли любителитѣ на хубавото и съвършеното въ архитектурното искусство. Тамъ тѣ намиратъ хубостъ

и вдъхновение безъ едничко разочарование. Всякой камѣкъ билъ лустросанъ до съвършенство, както външния който щѣлъ да бѣде глѣданъ отъ хилядитѣ, така и вътрешния който никога не щѣли да видятъ очитѣ на посѣтителътъ. Той билъ съграденъ 448 години Пр. Хр., и до семнадесятий вѣкъ на нашата ера той билъ прѣвъсходно запазенъ. Въ 1687, когато билъ употребяванъ като влагалище, една бомба подпалила барутътъ, развалила зидовете и съборила стълповетѣ, като го оставила въ едно жалко положение. До прѣди онова врѣме той билъ една Християнска църква отъ 1205 до 1459 година; Мохамеданска джамия отъ 1459 до 1686. Слѣдъ това той бивалъ обираенъ отъ всички безъ милость, а набѣлѣжително отъ Лордъ Елжинъ, който въ 1801 година отнесълъ нѣколко кораби пълни съ съкровищата му въ Британския Музей. Музеитѣ въ Берлинъ. Паризъ и Виена сж сжщо обогатени чрѣзъ обори отъ Партеонътъ. Такава е била работата на иконокласитѣ и вацдалитѣ. Най рѣшителнитѣ съсипатели на Гръцката Архитектура, хубостъ и искусство бѣха самитѣ Гърци. Тѣ пожалиха само Партеонътъ и храмътъ на Тесевсъ, защото нека се знае че тѣзи и другитѣ храмове, театри, арки и статуи не бѣха работа на любовъ, нъ на брутални даждия и принуждения, и когато народътъ, чиито въздишки, сълзи и кръвъ бѣха частъ отъ тѣзи издѣлня не можяха по вече да търпятъ притѣснението, тѣ ся подигнаха въ тѣхната ужасна ярость, и избиха тѣхнитѣ благородни, тѣхнитѣ управители, тѣхнитѣ свѣщеници, философи и архитекти и съсипаха тѣхнитѣ работи.

Политическитѣ опитности на Гръция ся всякога били интересни, нъ рѣдко ся били достойни за подражание: тѣ служатъ повечето за прѣдупрѣждение. Партеонътъ е сжщевременно и примѣръ и мораль. Неговото съграждане прѣдставлява единъ прѣвъсходенъ вѣкъ, върхътъ на вѣкове цивилизация. Нъ пакъ отъ онази дата почнува распаиванieto на Гърция, догдѣто тя е сега играчката на народитѣ. Макаръ че тя притежаваше съкровища на несравняема хубостъ, нейната философия, нейната религия и нейната нравственостъ бѣха отъ една долна степенъ. Гръцитѣ никога не сж притѣжавали, или като народъ или за по го-

АРХОИОНЪ.

лѣмата частъ като личности, едно истинско чувство на висока честностъ. За вѣкове Гръцката история е покрита съ тъмнина на забравяние, отъ която тя излѣзе когато паднаха върху нея заритѣ на Християнството. Християни запазиха нейнитѣ съкровища на мисль. Християнството запази нейнитѣ храмове, нейнитѣ статуи украсяватъ Християнскитѣ Музеи и силата на Християнскитѣ броненосци задържѣ Султанътъ, който другояче щѣше да я измѣте отъ лицето на земята.

Язичеството гради храмове и Християнството ги освящава. Язически божества чрѣзъ посвятеното краснорѣчие на Ап. Павла, подъ сѣнката на този язически храмъ, ставатъ сила за добро, и всичко съвѣйствува за славата на Спасителя.

КАКЪ ДА СТАНЕШЪ ХРИСТИЯНИНЪ.

Двѣ нѣща ти сѣ необходимо нужни за да станешъ Християнинъ. Ако нѣкой задава на себе си важния въпросъ, „Що да правя за да се спася?“ Библийския отговоръ е, „Покай ся, и повѣрувай въ Господа Исуса Христа“. Ти не можешъ да вървишъ въ двѣ противоположни страни въ едно и сѣщо врѣме; първата ти стѣпка е да ся оставишъ отъ грѣховеѣ си. Не дѣй ся мами съ идеята че твоитѣ грѣхове сѣ малки; снѣжнитѣ пласи които сега падатъ прѣдъ моя прозорецъ сѣ малки нѣща, нѣ натрупани, тѣ могатъ да спрѣтъ единъ голѣмъ локомотивъ. Едничкото ти дѣйствително прѣпятствие да станешъ Християнинъ и да ся обезпечишъ животъ вѣченъ е собствениятъ твой грѣхъ. До когато не го изоставишъ съвършенно, ти не ще можешъ да имашъ едно жизнено съединение съ Исуса: никой човѣкъ не може да слугува на двама господари.

Нѣкои лица може да ти кажѣтъ че е твърдѣ лѣсно да станешъ Християнинъ. Да; съвсѣмъ лѣсно нѣщо е за всемогущия Духъ да поднови сърдцето ти; и за тебе ще бжде едно твърдѣ просто и възможно нѣщо, ако желаешъ да ся отдѣлишъ отъ старитѣ си грѣхове, и да закрѣпишъ сърдцето си на Спасителя. Недѣй търси друго спасение по лѣсно отъ това; то не си струва ако не ти донесе новъ характеръ и новъ видъ поведение. Нѣкои човѣци искатъ да придобиятъ Христа за нищо и никога не сѣ

прѣкарали една болна нощъ върху грѣховеѣ си. Гнойтъ на грѣха трѣбва първо да ся очисти, ако ти желаешъ да имашъ единъ здравъ, силенъ и честитъ религиозенъ животъ.

Като ся освободишъ отъ властѣта на грѣхѣтъ, ти трѣбва да ся подчинишъ на Исуса Христа. Отвори Евангелието си, и чети що сторилъ Вартимей и онази бѣдна жена при Ханаанскитѣ прѣдѣли. Нейното усърдие бѣше ужасно. Нейното богатство бѣше распилѣно, паритѣ ѳ похарчени, и всяка надежда за човѣческо исцѣление бѣше напусната. Тя вѣрваше че ако тя може ся докосна до полата на Христовата дрѣха, тя ще бжде исцѣлена. И тѣй тя ся възвираше въ навалищата догдѣто съ прострѣлия си прѣстъ ся докосна до него. Какъ скоро благословението дойде! Крѣвотечението ѳ спрѣ минутно, и тя си отиде здрава и честита.

Само едно докоснувание на душата до Исуса Христа е направляло мнозина човѣци Християни. Първото искрено приближение до него, първата искрена молитва за прощение, първото дѣло къмъ послушание — тѣзи бѣха като първото докоснувание на онази жена която бѣше болна; тѣ донесоха благословението. Обръщение не е нищо друго освѣнъ приемане Исуса за едничкия Спаситель. Щомъ почнешъ да уповавашъ въ него и да му ся покорявашъ исцѣлението дохожда. Ти трѣбва да разбирашъ че вѣрата е нѣщо повече отъ мнѣние или чувствување. Тя е докоснувание на едно лице съ божественното Лице. на една слаба и грѣшна или кающа ся душа съ единъ вседостатѣченъ Спаситель. Ти трѣбва да ся затворишъ въ тази ужасна истина — или Исусъ Христосъ трѣбва да ме спаси, или азъ съмъ въ вѣки изгубенъ! Една църковна служба, или една книга, или най хубавитѣ слова или молитва, или нѣкое друго добро нѣщо, ще бжде една измама, ако ти ся постарашъ да го туришъ на мѣстото на едно лично съединение съ Исуса Христа. Вѣрата е необходима както кофата е необходима ако ти искашъ да истеглишъ вода отъ единъ дълбокъ кладенецъ; нѣ водата е нѣщото което ти искашъ. Истинна вѣра туря душата ти въ живо съприкосновение съ любезния Синъ на Бога. Но важното е душата да прѣбжда за всѣгда съ Христа. „Освѣнъ ако прѣбждете въ мене, вий не можете да принасяте плодъ“.

Т. Л. К.

СВЯТОСТЪ ВЪ ТЪРГОВИЯ.

Библейската святостъ е високо практическа. Тя управлява цѣлия животъ на онзи който я притѣжва съгласно съ Божията воля. Една отъ главнитѣ ѣ хубости е че всичко което е догматическо, теоритическо и екпериментално въ свръска съ нея, може да се приложи въ катадневна и обикновена практика. Едно освятено сърдце и единъ освятенъ животъ сж тѣй нераздѣляеми както сж слънцето и тъмната видѣлина. Единъ святъ челоѡкъ ся всякога ухарактеризирова чрезъ свято живѣние; и свято живѣние значи живѣние справедливо е безпорочно въ всѣко отношение и всѣка подробностъ на катадневниятъ животъ. Истинно-освятениятъ челоѡкъ е голкова святъ въ своето земание-давание колкото е въ своитѣ молитви или пѣснословия. Ако продава платно, „Святостъ на Господа“ управлява мѣрката, количеството и цѣната. Ако дава на заемъ нап, той зема законна лихва и не глѣда да се възползува отъ нуждитѣ на своя съсѣдъ. Ако мѣри жито или тѣгли плодове, той го така прави щото да може съвѣстно да пише „святостъ на Господа“ върху всякоя крина и върху всякоя ока. Въ всичко той ся отнася къмъ другитѣ спорѣдъ златното правило на Христа.

Святостъта прави челоѡка истиненъ, честенъ, вѣренъ, точенъ, въ всѣкое отношение и подробностъ на търговския животъ. Тя дава прозрачностъ на всяко нѣщо което той върши. Тя го освобождава отъ измама, лукавство и лицемерие. Никой челоѡкъ не е святъ чийто начинъ на земание-давание ще го смути, ако той бѣде повиканъ внезапно да отговаря за него прѣдъ Господа. Въ купуване, продаване, или каквато работа и да върши, свѣтниятъ челоѡкъ върши всичко за славата на Бога и съ едно благословенно чувствување че Богъ одобрява всичко. Неговото неотмѣнимо правило е да промишлява „това което е добро прѣдъ всичкитѣ челоѡци“. Той прави Христа свой съдружникъ въ всичко което прѣдприема и върши работата си въ негово име и за негова слава. Да ли въ търговия или въ посвѣщение, такъвъ единъ челоѡкъ усѣща като че се надпрѣваря съ Серафимитѣ, когато съ покрити лица тѣ ся кланятъ прѣдъ прѣстолътъ и викатъ, „Святъ, Святъ, Святъ, Гос-

подъ Богъ Саваотъ.. Вскрѣската земя е пълна съ славата му.“ Читателю тѣй ли е съ тебе?

М.

ТѢ СЖ ДѢЦА.

Не очаквай твърдѣ много отъ тѣхъ; тебе е зело 30 години, може би, да станешъ какъвто си, съ всичкитѣ ти уроци отъ опитността, и азъ дързнувамъ да кажа че ти пакъ си не съвършенъ. Нъ надъ всичко друго, недѣй очаква разсѣдъкъ отъ едно дѣте, или търпѣние въ врѣме на испитня. Съчувствуй имъ въ тѣхнитѣ погрѣшки и смущения; недѣй имъ съ присмива. Помни че ти не трѣбва да мѣришъ испитнитѣ на едно дѣте съ твоя аршинъ.

Нека възпомишанieto имъ за тѣхното дѣтиство да бѣде толкова приятно колкото можешъ ти да го направишъ. Позволявай имъ всякое невинно забавление което е въ твоята сила. По старитѣ често развалятъ планътъ на дѣтето, когато само съ твърдѣ малка мажнотия тѣ могатъ да дадѣтъ на дѣтето удоволствие което то ще помни прѣзъ цѣлия си животъ.

Най послѣ недѣй ся отчайва за дѣтето когато у него съ проявяватъ твърдѣ лоши навици. Ний знаемъ дѣца които ся виждаха да сж родени крадци и лѣжци, толкова рано тѣ показаха тѣзи най нежелани качества на характеръ; обаче ний доживѣхме да ги видимъ да станѣтъ благородни мъже и жени, и украшение на обществото. Ний трѣбва да исповѣдаме че тѣ имаха разумни, любезни родители. Каквото и да си принуденъ да откажешъ на дѣтето си спорѣдъ обстоятелствата си, дай му онова което то най много оцѣнява — изобилна любовъ.

С.

ЗАЩО ВАРИМЪ ЯСТИЕТО.

Проф. Алленъ дава слѣдующитѣ причини:

1. За да го направимъ по приятно на вкусътъ и обонатието. Картофи и бѣлъ бобъ не ся ядѣтъ сурови; варението имъ донася вкусъ и миризма.

2. За да ся улѣсни смиланието и да ни ся даде възможность да приемемъ повече

хранителенъ материялъ отъ колкото ако приемѣхме храната неварена.

3. За да ся измѣни характера на хранитѣ; като, напримѣръ, въ брашнени храни, варението прѣобръща брашното въ декстринъ който доста прилича на захаръ както въ химическитѣ му свойства тъй и въ начинътъ на смиланieto му. А пъкъ захарта ся обръща въ карамелъ.

4. За да стане храната топла, което улѣснява смиланieto, като увеличава кръвния токъ къмъ смилателнитѣ органи, и причинява произхожданието на повече гастрически сокъ.

5. За убиванieto на паразити. Варение млѣко и сухи плодове прѣдпазва челоуѣка отъ възможно заразяване отъ бактерии.

Обаче нѣкои храни сѣ за прѣдпочитание неварени, като плодове, орѣхи и пр. Голѣмо внимание трѣбва да сѣ обръща на готвенieto.

ЛИНКОЛНЪ И УМИРАЮЩЕТО ВОЙНИКЪ — МОМЧЕ.

Единъ день прѣзъ Май, 1863, въ врѣме на великата война мѣжду Севернитѣ и Южнитѣ Американци, Прѣд. Линколнъ посѣтилъ една отъ военнитѣ болници. Той говорилъ много насърчителни и съчувствителни думи на раненитѣ като прѣминавалъ прѣзъ разнитѣ отдѣления, и най послѣ ся спрѣлъ при лѣглото на едно шестнадесѣтъ годишно момче което било смъртоносно ранено.

Като хваналъ тънкитѣ бѣли рѣцѣ на умирающето момче, Прѣдсѣдательтъ казалъ, съ единъ нѣженъ тонъ: „Добрѣ, мое бѣдно момче, какво мож да сторя за тебе?“

Младото момче поглѣднало къмъ благоу лице на прѣдсѣдателя, и попитало:

„Можешь ли писа на майка ми за мене?“

„Азъ ще сторя това“, отговорилъ Г-нъ Линколнъ; и като поискалъ писалка, мастило и книга, той сѣдналъ при лѣглото на момчето и писалъ каквото му казвало момчето. То било едно дълго писмо, нъ прѣдсѣдательтъ не показалъ никакъ знакъ на уморяване. Кога ся свършило, той станалъ и казалъ:

„Щомъ ся завърна въ канцеларията си, азъ ще пратя писмото на пощата. Сега, има ли нѣщо друго което азъ мож да сторя за тебе?“

Момчето поглѣднало умолително къмъ Прѣдсѣдателя.

„Не можешь ли стоя съ мене?“ попитало то „Азъ искамъ да държя рѣката ти.“

Г-нъ Линколнъ изведнѣжъ разбралъ значението на момчето. Възвизътъ билъ толкова силенъ щото за него не било възможно да му ся въспротиви; и тъй той сѣдналъ при момчето и хваналъ рѣката му. За цѣли два часа Прѣдсѣдателя сѣдѣлъ тамъ търпѣливо като че билъ баща на момчето.

Когато момчето издѣхнало, Г-нъ Линколнъ ся навелъ надъ него и кръстосалъ тънкитѣ му рѣцѣ върху грѣдитѣ му. Когато той сторилъ това, сълзи потекли отъ очитѣ му, и скоро слѣдъ това като оставилъ болницата, тѣ още течели по лицето му.

ВЪ ДНИТѢ НА МАГЬОСНИЧЕСТВО.

Да ви кажа ли какъ едно бебе — само бебе — спасило единѣжъ единъ челоуѣчески животъ? Първиятъ случай отъ така-нарѣченото магьосничество въ Америка бѣ въ 1688 год. въ Бостонъ.

Четире тѣхъ дѣца на единъ челоуѣкъ по име Иванъ Гуд'уйнъ ся скарали съ тѣхната перачка за нѣкои изгубени дрѣхы. Жената ся разядосала и почнала да кълне, а четиретѣ дѣца за да си отмѣстятъ почнали да ся прѣстрелватъ че сѣ омагьосани отъ нея. Единѣжъ тѣ си вдѣрвявали тъй вратѣтъ щото той ставалъ съвсѣмъ неподвиженъ, другъ пакъ тѣ го тъй распускали, и той ся тъй прѣвивалъ щото изглѣждалъ като че никакъ нѣма кости въ него. Тогава момичетата ся силно растрепервали и челюститѣ имъ удряли като нѣкой желѣзенъ капанъ. Понѣкога разнитѣ имъ удове ся виждали като съвсемъ искълчени.

Прѣзъ всичкото това врѣме тѣ казвали че всичкото това било причинено отъ старата Ирландка която ги била магьосала. Тѣзи дѣца подигнали такъвъ вълнение, щото, най-послѣ бѣдната стара жена била сѣдена и обѣсена като магьосница. Тогава четиретѣ Гуд'уйнови дѣца оздравели; нъ слѣдъ това, когато нѣкой искалъ, за каква да е причина да си отмѣсти на нѣкого, той притендиралъ да е магьосанъ и магьосникътъ бивалъ затварянъ и сѣденъ за магьосничество. Единъ начинъ за испытание магьос-

ницата билъ да ся принуди тя да каже Господнята Молитва. Ако тя не можяла да я повтори, дума по дума, тя бивала осжжана на обѣсване или изгаряние привързана за единъ колъ. Често обвиняваната бивала до толкова уплашена щото или съвсемъ или отчасти забравяла Господнята Молитва.

Другъ единъ испитъ ся правялъ чрѣзъ плуване. Подозрѣната магьосница туряли въ едно езерце вода, като ѝ вързували единъ за другъ двата голѣми прѣсти на рѣцѣтъ, и двата голѣми прѣсти на позѣтъ. Ако потъняла въ водата, тѣ казвали че не е магьосница, нѣ ако тя ся носяла по водата (което често ся случва ако тя ся постави внимателно върху водата на езерцето) тѣ я осжждали на смъртъ като магьосница.

Имало въ Бостонъ двама священнослужители (баща и синъ) които народа високо почиталъ. Тѣ и двамата вѣрвали въ магьосничество, може би защото така ся вѣрвало въ Европа И тѣй тѣ причинили голѣмо зло като поддържали въ Новия Свѣтъ вѣрванieto въ магьосничество. И когато въ 1692, Сжръ Уйлямъ Финсъ пристигналъ отъ Англия за управитель на Нова Англия, той, така сжщо поддържалъ учението на магьосничество. Туй, тогава, било положението на работитѣ въ врѣмето на моя разказъ.

Единъ день Гудъ Уайфъ Алденъ сѣдѣла въ стаята си и прѣдѣла. Тя била една весела, добро-сърдцата, малка жена, всякога готова да помага на нуждающитѣ ся. Тя ся изглѣждала много честита като сѣдяла на слънчевата видѣлива, като прѣдѣла и и често поглѣждала къмъ малкото си бебе спяще въ една дървена люлка, която била дошла прѣзъ цѣлия океанъ отъ Стария Свѣтъ,

Изведиждъ вратата ся отворили и една жена, уплашена, трѣперяща отъ страхъ, дотичала въ тихата стая, викайки, „О, Гуде, скрий мя, скрий мя, тѣ казватъ че азъ съмъ магьосница и мя търсятъ сега; скоро, скоро, Гуде, скрий мя.“

Гудъ Уайфъ Алденъ останала като поразена отъ страхъ, нѣ въ една секунда тя се съвзела и отвела трѣперящата жена въ малката спалня въ която ся влизало прѣзъ парлора. Тя е завела бързо въ единъ долапъ който ималъ една малка врата, нѣ тя знаела че цѣлата кѣща ще бѣде прѣтърсена,

ако прислѣдвателитѣ на бѣдната жена бѣха видѣли че тя дойде къмъ тази посока. Щѣло да бѣде, прочее, безполезно да ся заключи вратата на дулапѣтъ; най доброто нѣщо щѣло да бѣде да укрне факта че има дулапъ въ стаята. Бърже тя взела нѣколко гвоздие, заковала ги на стѣната, вързала едно въже на тѣхъ, и закачила дрѣхи на въжето по такъвъ начинъ щото съвсемъ скрила вратата на дулапѣтъ.

Прѣзъ всичкото това врѣме, тя прѣдупрѣждавала жената въ дулапѣтъ да държи съвършенна тишина, и сжщеврѣменно хвърлѣла често поглѣди къмъ улицата за да види да ли иде нѣкой да търси така-нарѣчената магьосница. Когато прострѣнитѣ дрѣхи съвсемъ покрили стѣната на спалнята, Гудъ Уайфъ Алденъ се оттѣглила въ другата стая. Когато влѣзла, нейнитѣ поглѣди паднали върху спящото бебе въ люлката и една нова мисль ѝ дошла. Като подигнала тихомъ люлката за да не събуди бебето, тя я отнесла въ спалнята и я поставила близо при скрития долапъ. Тогава тя отишла пакъ въ другата стая, като чувствувала че тя е извършила всичко по възможности да избави бѣдната прислѣдвана жена. Слѣдъ малко тя чула тропотъ отъ крака вънъ на улицата; вратата на нейната малка кѣща били безцеремонно отворени, и шесть едри мѣжние влѣзли—шестъ мѣжние да търсятъ една бѣдна, исплашена малка жена. Мѣжнитѣ били облѣчени по Пуритански и сериознитѣ имъ лица изражявали страшенъ фанатизмъ. Сцената върху която поднали тѣхнитѣ поглѣди била една сцена на тишина; една свѣтла малка стая въ която Гудъ Уайфъ Алденъ сѣдишкомъ си прѣдѣла и тихомъ си пѣяла. Тѣ не можали да познаятъ какъ нейното сърдце тупало отъ страхъ.

Единъ отъ мѣжнитѣ ѝ проговорилъ намръщено, „Видѣла ли си нѣщо отъ г-жа Дорка Голъ, Гудъ Уайфъ? Тя е позната като магьосница, и ний я търсимъ; ний я видѣхме да дохожда на самъ.“

За да избѣгне да отговори на въпросѣтъ имъ, Гудъ Уайфъ Алденъ почнала да се очудва и да пита въпроси: „Възможно ли е Г-жа Дорка да е магьосница? Кой би помыслилъ такъво нѣщо? И кой ще да я е обвинилъ?“ Тогава, съ една усмивка, тя имъ казала да прѣтърсятъ кѣщата, ако обичатъ. Сѣдалнята стая била толкова малка щото не

имъ zelo много време да видятъ че никой нѣма скритъ, и тогава шестътъ мъжие прѣтърсили мутвака, и най послѣ влѣзли въ спалнята; тѣ намѣрили стаята съвсемъ малка и съ твърдѣ малко мебели; единъ отъ тѣхъ погледналъ задъ и подъ лѣглото, въ търсението спрѣло, защо шумътъ отъ тѣхнитѣ ботуши събудилъ бебето и то починало да плаче — единъ високъ, ядосанъ, отъ цѣло сърдце плаче. То се уплашило като видѣло тѣзи страшни, намръщени лица.

Гудъ Уайфъ Алденъ станала отъ работата си и въ прѣсторенъ гнѣвъ казала. „На, разбудихте дѣтето ми съ това ваше тропанне!“

И какъ плакало това дѣте! То съвсемъ побъркало нашественицитѣ, ни единъ отъ тѣхъ не дръзналъ да го приближи, а колкото за глѣдание задъ окаченитѣ дрѣхы, на тѣхъ никакъ не дошло на умъ подобно нѣщо.

Шестътъ мъжие си тъпкали краката въ тѣхното бързанне да си излѣзатъ отъ стаята и кѣщата. Никога отстъпление не е бивало тъй внезапно! Когато излѣзли вънъ дошло имъ на умъ че тѣ никакъ не прѣтърсили спалнята, тѣ задоволили себе си като мислили че понеже тѣ не могатъ да влѣзатъ въ стаята безъ да подигатъ такъва еднабурия, никой другъ не може ва влѣзе, и че слѣдователно, бебето е единичкия притѣжател на на стаята. Въобразѣте си отдѣхътъ и благодарността на Г-жа Дорка! Никога не е бебе плакало тъй наврѣменно!

Нѣколко дни слѣдъ това една гемия отплувала за Англия, и г-жа Дорка била въ нея. Въ нѣколко мѣсяци жителитѣ на Сейлъмъ и Бостонъ починали да се плашатъ отъ умножението на магьосничесетвото и се ужасили на несправедливостта на присъдитѣ. Тогава единъ господинъ отъ Бостонъ който билъ „обвиненъ“ поелъ работата въ рѣцѣтъ си. Той далъ подъ сѣдъ обвинителя си за докачане честта и изискалъ 100,000 лири обезщетение. Този дързостенъ актъ сторилъ повече отъ всяко друго нѣщо да спрѣ чловѣцитѣ отъ обвинение за магьосничество. Малко слѣдъ това управителътъ Фипсъ освободилъ всички затворници обвинявани въ магьосничество. Отъ тогава на татъкъ не се чуло вече името за магьосница въ Нова Англия.

ДАВАНЕ СПОМАГАТЕЛНА РЪКА.

Не може да има никакво съмнение че мнозина сж онѣзи които се нуждаятъ отъ съчувствие и помощъ. Интересътъ, съвѣтътъ и малкото материялна помощъ показани къмъ други, често сж повличавали мнозина къмъ добръ животъ. Всякой читателъ на биографии помни случаи които потвърдяватъ горѣказаното: Биографията е едно свѣтло доказателство на факта че обществото е една велика и далечъ-простирающа се мрѣжа; тя открива една взаимна зависимость; тя показва нуждата за едно взаимно размѣнение на съчувствие, съвѣтъ и помощъ. Моралътъ който извличаме отъ горнето е този: ний трѣбва да внимаваме шото всички които подпадатъ надъ нашето влияние да приемътъ нуждната помощъ и нуждни съвѣтъ. Пазя се да не отправимъ Каиновия въпросъ къмъ Господа: „стражъ ми съмъ азъ на брата си?“ Пазя се да не забравимъ великото учение на Ап. Павла: „Защото никой отъ насъ не живѣе за себе си, и никой чловѣкъ не умира за себе си“. Да прѣнебрѣгнемъ онѣзи които провидението е хвърлило въ нашитѣ рѣцѣ, да имъ отричаме любовта си, съвѣтътъ си и помощта си, е да се откажемъ отъ една добра съвѣсть и отъ Божнето благоволение.

Никое дѣло на благодѣтелство не се изгубва. Нищо не стои тъй видно и свѣтло въ собствена ни паметъ както малката благодѣтелство които нѣкой роднина или приятель ни е показалъ въ минали дни. Много нѣща ний сме забравили, нъ тѣзи изявления на любовь и интересъ оставатъ неизличими върху плочитѣ на умътъ. Това е вѣрно и съ другитѣ. Много грѣшници сж бивали избавени отъ заблудителния имъ вѣтъ само чрѣзъ едно припомняване на нѣкоя благодѣтелство, и много уморени и отчаяни сж се съвземали да продължаватъ битката на живота слѣдъ като имъ се е показвало нѣкое дѣло на любовь. Паметта на тази любезна благодѣтелство ще стои. Мисълта че никой се не грижи за насъ е най отегчителна отъ всички впечатления. Ний нѣмаме сжмѣние че блѣдното и истощено лице на Лазаря прѣскаше лѣча на благодарностъ върху самитѣ кучета които ближахъ ранитѣ му.

Казва се често че съвѣтътъ постоянно се захвърля на страна. Никой се не учи освѣтъ отъ опытностъ. Нъ това не е истинно. Има хиляди които се нуждаятъ отъ съвѣтъ и които се готови да го приемътъ. Ний си спомняме мнозина които сж се много ползували отъ съвѣтитѣ на приятели. Има много мъжие жени, момчета и момичета, които само ако чуяха една добра дума на правото време щѣха да обърнатъ живота си къмъ добро. Често вѣзнитѣ сж въ

разновѣсие, и само една дума на свѣтъ направя правата страна да надтѣгне. Често ний дохождаме до раздѣлението на пхтѣтъ и гласѣтъ на мѣдростъ рѣшава изборѣтъ и бѣдѣшето направление на пжтешествнето. Ний сме ся безмѣрно ползували отъ свѣтъ. Нѣкои сж бивали безвкусни, нѣ разумъ и свѣсть ни спомогнаха да погълнемъ горчивата доза.

Така, сжщо, ний трѣбва да подаваме спомогателна ржка. Отъ насъ ся изисква да хранимъ гладнитѣ и да обличае голитѣ. Ний трѣбва да се интересуваме въ дѣлата на ближния си. Ний трѣбва да пазимъ интереситѣ на братството. Единъ животъ който не дава плодове на съчувствие и добри дѣла е цѣлъ фалитъ—единъ паметникъ на велико себелюбие, запазень за Божието наказание.

Т. А.

ФРАНЦУЗСКИЯТЪ ЧУЖДЕСТРАНЕНЪ ЛЕГЕОНЪ.

Може би най забѣлжителното войсково отдѣление въ свѣта е чуждестранниятъ легеонъ на Франция. Всякога този легеонъ ся праща на най голѣмата опасность. Когато има нѣкои голѣми мѣнотии на които Французскитѣ власти не искатъ да излагать рѣдовната войска, чуждестранниятъ легеонъ ся назначава за тази цѣль. Естествено въпросътъ ся подига, защо е това тъй? Отговорътъ ся намира въ характера на человекитѣ които съставляватъ легеона. Почти безъ исключение тѣ сж человекѣ храбри, въ тѣ иматъ едно минало което тѣ искатъ да погребѣтъ за всегда. Мнозина отъ тѣхъ служатъ инкогнито и не цѣнятъ за нищо живота си. Половинната отъ тѣхъ сж чужденци, авантюристи и бѣжанци. Единъ писателъ казва че въ една дружина той намѣрилъ единъ Романски князь който билъ подозиранъ че убилъ брата си; единъ Италиански кавалерийски полковникъ, исключень отъ царъ Хумбертовата армия по причина че мамилъ въ картоиграи; единъ Русски нхилетъ които избѣгалъ отъ Сибиръ; единъ владика отъ Нотрѣ Дамската църква въ Парижъ, исключень по причина на безнравствениость; единъ Английски капитанъ, единъ Германски Контъ, който занимавалъ висока служба при царуванieto на бащата на сегашния Германски Императоръ.

ПЪРВИЯ ЗЖБЪ.

„Иване,“ извика тя, „бебето има единъ зжбъ!“
„Има ли?“ отговори той по единъ небрѣжливъ начинъ.

„Тя не ся виждашь никакъ очуденъ.“

„Не. Всички бебета иматъ първи зжбъ, и ако туй нѣмаше, може би, азъ щѣхъ доста да ся рас-трѣвожа.“

„Азъ мистѣхъ че ще ти е драго да чуешъ.“

„Не. Азъ не виждамъ нѣкоя особена причина за радость. Азъ съчувствувамъ съ бебето.“

„Съчувствувашь? защо?“

„Защото то има първия си зжбъ. То вече отвори първата глава на една дълга история на смущение. Твърдѣ скоро то ще има и други зжбъ.“

„То се знае че ще има.“

„Всякой новъ зжбъ му причинява болки. Тогава вторитѣ му зжбъ ще изтѣзѣтъ и тѣ ще избутатъ тѣзи отъ мѣстата имъ. И това ще му причини болки. Нѣкои отъ новитѣ ще изтѣзѣтъ криви, може би, и тогава то трѣбва да отиде на дентиста да ги у-правя. Постѣ то ще трѣбва да ходи при дентиста да му пълни зжбѣтъ, като ги пробива и бие съ чукѣтъ до катъ устата му заприпчатъ на една велика каменна карриера. Азъ не искамъ бебето да прѣкара живота си безъ зжбъ; нѣ азъ трѣбва да кажа че азъ не виждамъ никакви причини за обк-повенната радость върху едно събитие което причинява толкова скръбъ и страдание.“

ЕДНА ПРИКАЗКА ЗА ЦАРИЦА ВИКТОРИЯ.

Когато царица Виктория била на седмъ или осмъ годишна възраст, нейното сърдце било плѣнено отъ една кукла която тя видѣла на прозорецѣтъ въ единъ дюкянъ. Обаче тя трѣбвало да чака догдѣ спести около седмъ лева свои собствени пари и тогава да купи куклата. Най послѣ деньтъ дошълъ, и тя платила цѣната и станала притежателка на куклата. Нѣ когато малката Лейди, съ куклата въ ржката, излязала отъ дюкянѣтъ, при вратата стоялъ единъ бѣденъ и на глѣдъ мизеренъ человекъ. Той билъ близо при нея и изглѣждалъ като че иска да ѝ говори, привлечень може би отъ невинната благость на нейното изражение и нѣжността на синитѣ ѝ очи. Нѣ макаръ че устнитѣ му ся движѣли, никакъвъ гласъ не излѣзълъ отъ устата му. Той ся помѣстилъ за да ѝ направи пжтъ. Той прѣдставлявалъ единъ мълчаливъ измѣченъ възнивъ съ своето сухо лице и трѣперяща челюсть.

„Да не искашь да говоришь на мене?“ попитала малката Лейди, като ся поспрѣла малко.

Насърдченъ отъ нейния привлѣкателенъ гласъ, бѣдния чловѣкъ казалъ съ рас-трѣперанъ гласъ:

„Азъ съмъ много гладенъ. Азъ не бихъ искалъ помощъ ако да не бѣхъ билъ толкова истощенъ отъ гладъ.“

Неговитѣ очи изражаваха гладъ.

„Много ми е жално; азъ нѣмамъ пари или —“

„Неговитѣ устни потрѣперали съ едно смиренно, „благодаря ти, лейди“, и той си тръгналъ.“

„Стой!“ извикала малката притежателка на новата кукла. Дѣтинския ѝ гласъ ся рас-трѣпералъ и очитѣ ѝ ся просълзли, когато проговорила. „Почакай една минута, моля“.

Тя влѣзла вътрѣ въ дюкянътъ, и ся при-ближила до г-жата която продавала и казала:

„О, моля ви, можете ли взе куклата на-задъ и да я държите за мене до нѣколко дни?“

„Да, ако тѣй обичате.“

Продавачката ѝ повърнала паритѣ: и мал-ката лейди бързишкомъ излѣзла отъ дюкя-нътъ и пустнала всичкитѣ пари въ ржката на гладния чловѣкъ. Той останълъ като поразенъ отъ гръмъ. Никога по напредъ изобилнето не било тѣй излѣнено върху него. Той избърборилъ, нъ доволно високо за да чюятъ:

„Ако Богъ тя направѣше царица, то щѣ-ше да бѣде защото ти заслужавашъ по при-чина на твоята благостъ!“

РАЗНИ.

Въ Съединенитѣ Държави въ Америка има по-вече отъ 100,000 доктори.

Миналата година, за петъ мѣсеци, въ цирко-ветѣ въ Испания били убити за 1,000,000 лева коние, за 1,500,000 лева бикове, и 1,100,000 ле-ва били дадени като заплата на служащитѣ въ цирковѣтѣ — всичко 3,600,000 лева. Испанскитѣ сиромаси нѣка гризѣтъ сухия хлѣбъ. Доволно е са-мо да има удоволствие за окоето.

Прѣди около двѣ години единъ богатъ търговецъ (житаръ) умрѣлъ въ Одесса и оставилъ 4,000,000 рубли за тритѣ си дѣщери, подъ особенни условия. Тѣ щѣли да наслѣдятъ паритѣ само слѣдъ като сж

служували 18 мѣсеци или като перачки, или като работници по нивята. Врѣмето ся измивало и гос-пожицитѣ ставали притѣжателки на имуществото си. Двѣтѣ били слугини, и третата вършала каква да е работа по разви кжши изъ Одесса. Тѣ нѣмали голѣма мъчнотия да си намѣрятъ мѣста. Прѣзъ врѣ-мето когато тѣ били слугини, по малкитѣ дѣщери получили по повече отъ 500 прѣдложения за же-нитба, а по старата 450. Тѣ ги отхвърлили вси-чки, а сега казвали че тѣ щѣли да продължаватъ да живѣятъ въ единичното блаженство.

КНИЖНИНА.

Въ редакцията ся получиха слѣдующитѣ списания и вѣстници:

Българска Сбирка, сп. за Книжнина и Обществен-ни знания, год. V, кн. 7 и 8, Пловдивъ.

Медицински Сборникъ, сп. на Българскитѣ Лѣка-ри, год. IV, Бр. 9 и 10, София.

Медицинска Бесѣда, мѣсечно популярно списание, год. IV, кн. XI, Видинъ.

„Българска Илюстрована Сбирка“ год. I. Кн. 1, 2, 3, София.

Учитель, мѣс. Педагогическо общественно списа-ние за учители и въспитатели, год. VI, кн. I, Пловдивъ.

Пролѣтъ, илюстровано списание за дѣца, год. VIII, кн. I, Ломъ.

Звѣздича, мѣс. ил. списание за дѣца, год. VII, кн. 7, София.

Домашенъ Приятель, мѣс. ил. сп., наука, религия, промишленостъ и домакинство, год. X, бр. 9, Самоковъ.

Пжтешественикъ, мѣс. сп. по пжтешествията и гео-графическитѣ открития, год. III, бр. 5 и 6, София.

Илюстрована Библиотека отъ приказки, No. 1. *Панелана и пр.* No. 2, *Хубавица*, изляза подъ редак-цията на Д. Велковъ и Т. Тинковъ, Шуменъ.

Херолдъ на биджцето, Автология, отъ Нв. Димит-ровъ, Кюстендиль.

Списание на Бъл. Инженерно-Архитектно Дру-жество, год. III, кн. 8, 9, 10, София.

Изложение за състояниетъ на Шуменското Окж-же прѣзъ 1897/98 год., отъ Шумен. Окр. Управителъ Н. П. Бакаловъ.

Изложение за състоянието на Свищовското Окж-же прѣзъ 1897-98 год., отъ Свищовскій Окжженъ Управителъ, Т. Бойчевъ.

Годишенъ отчетъ на Варнен. Държав. Мжжа Гим-назия „Фердинандъ I“, за 1897-98 учебна год.

Отчетъ на Варненската Държав. Дѣвическа Гимна-зия „Мария Луиза“ за учебната 1897-98 год.

Вѣстници: „България“, „Сила“, „Руй“, „Миръ“, „Свобода“, „Народни Права“, „Прѣпорѣцъ“, „Родина“, „Свѣтъникъ“, „Учителски Другаръ“, „Женски Свѣтъ“, „Орало“, „Дунавски Известия“, „Варненски Общински Вѣстникъ“, „Руссески Търговски Курьеръ“, „Пловдивъ“, „Зорница — Дѣководителъ“, „Странджа“, „Pandaïsia“, „Автономия“, „Смѣхъ и Сълза“, „Народенъ Листъ“.